Td031_5

Σίντα να ιδώ-, *κι ωχ μωρ’ Λεμονιά μ’*
σίντα να ιδώ-νο-σ’ η χαραυγή
κι ώχου κι ώχου μωρ’ Λεμονιά μου
σίντα σίντα ξιφέξ’ η Πόλη
να δω της Πό-, *κι ωχ μωρ’ Λεμονιά μ’*
να ιδώ της Πό-νο-λης τα τζαμιά
κι ώχου κι ώχου μωρ’ Λεμονιά μου
της Πό- της Πόλης τα ’ργαστήρια
να διω και τη, *κι ωχ μωρ’ Λεμονιά μ’*
να διω και τη-νι γκαλούδα μου
κι ώχου κι ώχου μωρ’ Λεμονιά μου
πώς στέ- πώς στέκει λυπημένη.
Γιατί καλή μ’, *κι ωχ μωρ’ Λεμονιά μ’*
γιατί καλή-νι μ’ δε χαίρεσαι
κι ώχου κι ώχου μωρ’ Λεμονιά μου
δεν παί- δεν παίζεις δε γελάεις.
Στο τι καλό, *κι ωχ μωρ’ Λεμονιά μ’*
στο τι καλό-νο να θυμηθώ
κι ώχου κι ώχου μωρ’ Λεμονιά μου
να παί- να παίξω να γελάσω
ν από μικρή, *κι ωχ μωρ’ Λεμονιά μ’*
ν από μικρή-νι ορφάνεψα
κι ώχου κι ώχου μωρ’ Λεμονιά μου
’πό μά- ’πό μάνα ’πό πατέρα.

Σίντα να ιδώσ’ η χαραυγή σίντα ξιφέξ’ η Πόλη
να ιδώ της Πόλης τα τζαμιά της Πόλης τα ’ργαστήρια
να διω και τη γκαλούδα μου πώς στέκει λυπημένη.
Γιατί καλή μ’ δε χαίρεσαι δεν παίζεις δε γελάεις.
Στο τι καλό να θυμηθώ να παίξω να γελάσω
ν από μικρή ορφάνεψα ’πό μάνα ’πό πατέρα.